

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1960,
ΤΩΝ ΑΠΟΝΕΜΟΜΕΝΩΝ ΤΙΜΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΥ

ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΗΣ 29ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1960

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ,

Πρὸ τῆς ἐκθέσεως τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, θὰ προσφέρωμεν καὶ ἐφέτος — κατ' ἐπικρατήσαν ἀγαθὸν καὶ σεβαστὸν ἔθιμον — εὐλαβῆ τιμὴν πρὸς τὴν μνήμην τῶν κατὰ τὸ 1960 ἀποθανόντων συναδέλφων Ἀκαδημαϊκῶν.

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως θ' ἀναφέρωμεν ἐν πρώτοις τὴν κατὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου ἐπισυμβᾶσαν ἀπώλειαν ἐπιλέκτου τῆς Ἀκαδημίας μέλους: τοῦ **Κωνσταντίνου Ἀμάντου**.

Γεννηθεὶς τὸ 1874 ἐν Χίῳ καὶ ὑπηρετήσας ἐκεῖ κατ' ἀρχὰς ὡς δημοδιδάσκαλος, ἐσπούδασεν ἔπειτα ὁ Ἀμαντος ἐν Ἀθήναις καὶ κατόπιν ἐν Μονάχῳ, ἔνθα διετέλεσε μαθητὴς τοῦ μεγάλου Krumbacher. Ἐπανελθὼν μετὰ ταῦτα εἰς Ἑλλάδα ἔδρασεν ἐπιφειδέστατα ὡς ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς εἰς σχολεῖα τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ, τῆς Κύπρου ἰδίᾳ καὶ τῆς Αἰγύπτου. Ἀργότερον, ὑποδείξει τοῦ Γεωργ. Χατζιδάκι, ὅστις διείδε τὴν περὶ τὰ γλωσσικὰ ἰδιοφυΐαν του, προσελήφθη ὁ Ἀμαντος εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐκδιδόμενον λεξικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τὸ ὁποῖον πολὺ ἐβοήθησεν.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ Ἀμάντου κατεφάνη ἰδίᾳ ἀφ' ἧς, τὸ 1925, ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ἡ διδασκαλία του ἀφῆκε πράγματι ἐποχὴν. Διδάσκων εἰς

γλώσσαν ἀπλήν, ἀπηλλαγμένην στόμφου καὶ μεγαληγορίας, ἤσκει μεγάλην ἐπὶ τῶν φοιτητῶν γοητείαν. Πᾶν ἄλλο δὲ ἢ μισαλλόδοξος ἢ αὐταρχικός ὢν, ἠνείχετο καὶ ἀντιθέτους γνώμας καὶ τὰς συνεζήτη μετὰ τῶν φοιτητῶν, ὀλόκληρον σειρὰν τῶν ὁποίων ἀνέδειξεν εἰς ἐγκρίτους βυζαντινολόγους.

Ὅταν πάλιν τὸ 1926 ἰδρῦθη ἡ Ἀκαδημία, ὁ Ἄμαντος ἐξελέγη ἐκ τῶν πρώτων Ἀκαδημαϊκός, ἐφρόντισε δὲ τότε μεγάλως διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας, ἅτινα ἀπέβησαν ἀληθῆς ἐπιστημονικὸν φυτώριον τῶν καλυτέρων μας νέων φιλολόγων.

Συνεχίζων τὴν μεγάλην Χιακὴν πνευματικὴν παράδοσιν ἔχει ὁ Ἄμαντος νὰ ἐπιδείξη ἀξιολογωτάτην ἐπιστημονικὴν συγκομιδὴν. Ὑπῆρξε πράγματι συγγραφεὺς πολυγρῶφωτος οὐ μόνον πολλῶν καὶ σημαντικῶν ἐπὶ μέρους διατριβῶν ἀλλὰ καὶ πολυτίμων συνθετικῶν ἔργων, ἐν οἷς καὶ ἡ Εἰσαγωγή εἰς τὴν Βυζαντ. Ἱστορίαν καὶ ἡ δίτομος Ἱστορία τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ἔνθα ἀπεθησαύρισε πάμπολυ ὑλικόν, ἀρμόμενος αὐτὸ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν πηγῶν καὶ βασιανίζων αὐτὸ λογικῶς, ἵνα τεκμηριώσῃ ὅσα ἔγραφε.

Μεγάλη ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τοῦ Ἀμάντου καὶ εἰς τὰ ἔθνολογικὰ ζητήματα, ὡς τὸ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου, τὰς περὶ τῶν ὁποίων ἔθνικὰς ἀπόψεις του εὐθαρσῶς πάντοτε προέβαλλεν. Οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον ἐνδιεφέρθη καὶ διὰ τὸ μεταναστευτικὸν μας ζήτημα περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἔγραψε καὶ ὑπεστήριξεν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως ἔχει ὁ Ἄμαντος νὰ ἐπιδείξη καὶ ἀξιόλογον δημοσίαν καὶ κοινωνικὴν δράσιν. Τὸ 1945 διετέλεσεν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐπὶ Κυβερνήσεως Πλαστήρα, κατὰ δὲ τὴν Κατοχὴν ὑπῆρξε μέλος τῆς Παναθηναϊκῆς ἐπιτροπῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδρύσει τὸ Κίνημα ἀντιστάσεως.

Ἡ δικαία του κρίσις καὶ ἡ σωφροσύνη, ἡ εὐθύτης, ἡ τιμιότης, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ προσήνεια τοῦ μεγάλου τούτου ἐπιστήμονος καὶ ἔθνικοῦ ἀνδρὸς θὰ παραμείνουν πάντοτε ἀνεξίτηλοι εἰς τὴν μνήμην μας.

Ἐνα περίπου μῆνα μετὰ τὸν Ἄμαντον ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν καὶ ἄλλο ἐκλεκτὸν τῆς Ἀκαδημίας μέλος: Ὁ Νικόλαος Ἐξαρχόπουλος. Γεννηθεὶς καὶ αὐτὸς τὸ 1874 ἐν Νάξῳ, ἐνεγράφη τὸ 1890 εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅθεν ἀποφοιτήσας διωρίσθη διαδοχικῶς σχολάρχης εἰς Νάξον, Θήραν καὶ Ἴον.

Τὸ 1901 ἐπιτυχῶν εἰς διαγωνισμὸν ἔτυχεν ὑποτροφίας εἰς Γερμανίαν, ἔνθα ἀφιερῶθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς, παρακολουθῆσας τὰς παραδόσεις ἐν Ἰένῃ μὲν τοῦ μεγάλου Παιδαγωγικοῦ Reip, ἐν Λιψία δὲ τοῦ δαιμονίου ψυχολόγου καὶ φιλοσόφου Wundt. Ἦκουσε δ' ἔπειτα καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ τὰ μαθήματα ἄλλων διασήμων παιδαγωγικῶν.

Κατελθὼν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχρημάτισε καθηγητῆς καὶ Διευθυντῆς Διδασκαλείου, εἴτα δὲ καὶ Ἐπιθεωρητῆς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ἐγένετο δὲ κατόπιν καὶ Ὑφηγητῆς καὶ τέλος τὸ 1912 κατέλαβε τὴν τότε μόλις ἰδρυθεῖσαν ἔδραν τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1946, ὁπότε, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας, ἔτυχε δι' εἰδικοῦ νόμου τριετοῦς παρατάσεως *«τιμῆς ἔνεκεν διὰ τὰς πολλαπλᾶς ὑπηρεσίας του πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐπιστήμην»*.

Πολὺ πρὸ τῆς ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἀποχωρήσεως εἶχεν ὁ Ἐξαρχόπουλος ἐκλεγῆ Ἀκαδημαϊκός, κατέλαβε δὲ καὶ ἀνώτατα τῆς Πολιτείας ἀξιώματα, ὡς τὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, διετέλεσε δὲ συνάμα καὶ ἐνεργὸν μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν καὶ κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, ἡμετέρων τε καὶ ξένων.

Ὁ Ἐξαρχόπουλος δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας οἰκοδομήματος καὶ τὸ ἐπίκεντρον πάσης ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως. Πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν συστηματικὴν παρατήρησιν καὶ τὸ πείραμα εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐργαστηρίου Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς καὶ τοῦ παρ' αὐτῷ Πειραματικοῦ Σχολείου πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν πειραματικῶν μεθόδων. Ἐπὶ ἑξηκονταετίαν καὶ πλέον ἐδίδαξε καὶ ἐφρονημάτισε τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, ἐμόρφωσε τοὺς λειτουργοὺς τῆς Δημοτικῆς καὶ τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως, οὐ μόνον δὲ διὰ τοῦ λόγου ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς δημοσιεύσεως πλείστων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, ἐξ ὧν ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν, τὴν Διδακτικὴν, τὴν Ψυχολογίαν καὶ τὴν Σωματολογία τοῦ παιδός, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς βάσεις τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ διεξερχόμενος τὰ συγγράμματα καὶ τὰς πολυπληθεῖς τοῦ Ἐξαρχοπούλου διατριβὰς διαβλέπει σαφῶς καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλεν ὑπὲρ τῆς καθόλου Παιδείας, ὑπὲρ τῆς ἐξυψώσεως τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν ἐν γένει ἐφ' ὧν ὀφείλει νὰ ἐδράζεται ἡ ἐθνικὴ

ἡμῶν ἀγωγή. Καί ἔναυλος ἀκόμη παραμένει εἰς τὰ ὄτα ἡμῶν ἡ ἰσχυρά λαλιά του ὑπερμαχοῦντος τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν καί ἀπό τοῦ βήματος τούτου.

Τρίτον πλήγμα ὑπέστη ἐφέτος ἡ Ἀκαδημία διὰ τοῦ θανάτου ἄλλου ἐξαιρέτου αὐτῆς μέλους: τοῦ Ἀντωνίου Κεραμοπούλλου. Γεννηθεὶς εἰς τὸ Μπλάτσι τῆς Δυτ. Μακεδονίας τὸ 1870, ἐσπούδασεν ὁ Κεραμόπουλλος κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ἀριστεύσας δ' ἔτυχεν ὑποτροφίας εἰς Ἑσπερίαν ἔνθα ἐτελειοποίησε τὰς σπουδὰς του εἰς Βιέννην, Βερολίνον, Μόναχον καὶ Παρισίους. Κατελθὼν ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχρημάτισε καὶ αὐτὸς κατ' ἀρχὰς σχολάρχης, ἔπειτα δὲ καθηγητὴς Γυμνασίου· ἀλλ' ὁ κύριος ἔρωσ του ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ ἀρχαιολογία· δι' ἣν καὶ ἐγκαταλείψας τὴν Μ. Ἐκπαίδευσιν προσελήφθη κατ' ἀρχὰς νομισματογνώμων τοῦ Ἑθν. Μουσείου, ἀπὸ δὲ τοῦ 1904 μέχρι τοῦ 1924 διετέλεσεν ἔφορος ἀρχαιοτήτων εἰς πλείονας ἀρχαιολογικὰς περιφερείας, ἐργασθεὶς λίαν εὐδοκίμως εἰς ἀνασκαφικὰς ἐρεῦνας καὶ πλείστας καὶ περισπουδάστους συγγράφας ἀρχαιολογικὰς διατριβὰς καὶ συγγράμματα, τινὰ τῶν ὁποίων—ἐν οἷς καὶ τὰ Θηβαϊκὰ του—ἐβραβεύθησαν ὑπὸ ἐγκρίτων ξένων Ἐπιστημονικῶν Ἰδρυμάτων. Ἡ διεθνοῦς ἐκτιμῆσεως τυχοῦσα ἐπιστημονικὴ τοῦ Κεραμοπούλλου ἐργασία ἤνοιξεν εἰς αὐτόν, τὸ μὲν 1924 τὰς πύλας τοῦ Πανεπιστημίου, ἔνθα ἐπιτυχῶς ἐδίδαξε τὸν Δημόσιον καὶ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων, τὸ δὲ 1926 τὰς τῆς Ἀκαδημίας, τῆς ὁποίας ἐξελέγη ἀριστίνδην τακτικὸν μέλος, ἅμα τῇ ἰδρύσει τῆς.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐκαλλιέργησεν ὁ Κεραμόπουλλος καὶ τὴν ἱστορικὴν, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ἔθνογραφικὴν ἔρευναν ἣν ἔθεσε πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος. Μεγάλῃ πράγματι ὑπῆρξεν ἐπὶ τριακονταετίαν ὄλην ἢ συμβολὴ του εἰς διαφώτισιν ἰθυόντων κύκλων περὶ τῶν βαλκανικῶν θεμάτων ἀπὸ τε ἱστορικῆς καὶ ἀπὸ φυλετικῆς καὶ ἔθνομολογικῆς ἐπόψεως. Μετὰ πολλοῦ πάντοτε σθένους ἀπέκρουσε τὰς ὑπὸ μορφὴν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν ἐξενεχθείσας συκοφαντίας καὶ ἐπιβουλὰς κατὰ τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς Μακεδονίας ἰδιαιτέρως, ἥτις εἰς τὸν Κεραμόπουλλον ὀφείλει κυρίως τὴν περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τῆς πολιτισμοῦ καὶ χαρακτήρος διαφώτισιν. Ἰδιαιτέρας δὲ μνείας ἀξία εἶναι ἡ πολιτεία του κατὰ τὸ ἐν Παρισίοις τὸ 1946 συνελθόν συνέδριον τῆς εἰρήνης, ὅτε μετασχὼν τῆς ἔθνικῆς ἀντιπροσωπείας καθήλωσε διὰ συστηματικῆς ἐπιστημονικῆς καταπολεμήσεως τὰς ξένας προπαγάν-

δας, αΐτινες ἔτεινον νὰ ἐμφανίσουν ἐκλεκτὴν μερίδα τοῦ Ἔθνους μας ὡς ἀλλόφυλον. Ὡς δὲ ἀρμόζει εἰς ἀληθῆ ἐπιστήμονα ὑπῆρξεν ὁ Κεραμόπουλλος πάντοτε ἀπέριττος, ἀνεπίδεικτος, στοργικὸς καὶ εὐπροσήγορος, πρόθυμος ὑποστηρικτῆς παντὸς ἐπιστήμονος προστρέχοντος εἰς τὰ φῶτα του, ἀλλὰ καὶ μαχητῆς δεινὸς καὶ θαρραλέος ὑποστηρικτῆς τῶν ἀπόψεών του. Διὰ τῶν ἀρετῶν του δὲ τούτων ἐκέρδισε πολλῶν τὴν ἀγάπην, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν βαθεῖ γήρατι ἀπέθανε κατ' Ἰούνιον καὶ τέταρτος ἐπιφανῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ συνάδελφος, ὁ χειρουργὸς **Μαρίνος Γερουλᾶνος**.

Γόνος εὐγενοῦς κεφαλληνιακῆς οἰκογενείας εἶδεν ὁ Γερουλᾶνος τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐν Πάτραις τὸ 1867. Τὴν ἰατρικὴν ἐσπούδασεν ἐν Γερμανίᾳ, ἔνθα καὶ ἤσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, κατ' ἀρχὰς ὡς βοηθὸς νοσοκομείου εἰς Μόναχον, Greifswald καὶ Κίελον, εἶτα δ' ὡς Ὑφηγητῆς εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῶν δύο τελευταίων πόλεων.

Τὸ 1902, μετακληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀειμνήστου βασιλίσης Ὀλγας, κατήλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ χειρουργικοῦ τμήματος τοῦ θεραπευτηρίου Εὐαγγελισμὸς, ἦν καὶ διετήρησε μέχρι τοῦ 1914. Ἐν τῷ μεταξὺ διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ ἐδίδασκε μέχρι τοῦ 1937, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας.

Ὁ Γερουλᾶνος ἤσχολήθη ἰδιαιτέρως μὲ τὴν φυματίασιν τῶν ὀστέων καὶ μὲ τὰς ἐγχειρήσεις τοῦ θώρακος καὶ τῶν πνευμόνων. Τὸν εἴλκυσεν ἐπίσης καὶ ἡ ἔρευνα τῶν ἐχινοκόκκων, αἱ πλαστικά καὶ αἱ μεταμοσχεύσεις ἐκ παραλύσεως τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν. Ἐνήργησεν ἐπιτυχῶς καὶ πλείστας ἐγχειρήσεις ἥπατος, κοιλιακῶν καὶ οὐροποιητικῶν ὀργάνων, ἃς ἐξετέλεσεν ἐν τε τῇ φερωνύμῳ κλινικῇ καὶ ἀλλαχοῦ, δι' ὧν ἀπεδείχθη εἰς τῶν διαπρεπεστέρων χειρουργῶν τῆς παρελθούσης γενεᾶς.

Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του ἐδημοσίευσεν ὁ Γερουλᾶνος εἰς πλείστας διατριβάς καὶ συγγράμματα, πολλὰ τῶν ὁποίων εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν. Διὰ πάντων τούτων ἡ φήμη του κατέστη ταχέως διεθνῆς, αἱ δ' ἐπιστημονικαὶ δάφναι ἐκάλυψαν πυκναὶ τὸ μέτωπόν του. Ἀνεκηρύχθη πράγματι τακτικὸν μέλος τῆς Γερμανικῆς καὶ τῆς Διεθνoῦς Χειρουργικῆς Ἑταιρείας, τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Halle, ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Heidelberg καὶ ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου.

Παρά τὴν μεγάλην του ἐν τούτοις ταύτην ἐπιστημονικὴν δόξαν διετήρησεν ὁ σεμνὸς αὐτὸς ἐπιστήμων μέχρις ἐσχάτων τὴν ἀπλότητα τῶν τρόπων, τὴν εὐπροσηγορίαν καὶ τὴν μειλιχίότητα, αἵτινες ἀνέκαθεν τὸν διέκρινον καὶ τῶν ὁποίων θὰ διατηροῦμεν πάντοτε τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν.

Τελευταῖον ἀλλ' ὀδυνηρότατον πλήγμα ὑπέστη πρὸς διμήνου μόλις ἡ Ἀκαδημία διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιτίμου μέλους αὐτῆς **Δημητρίου Μητροπούλου**.

Πελοποννήσιος τὴν καταγωγὴν ἀλλὰ γέννημα καὶ θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν ἐξεπαιδεύθη ὁ Μητρόπουλος κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Ὠδεῖον μας ὑπὸ διδασκάλους τὸν Wassenhoven διὰ τὸ πιάνο καὶ τὸν Marsick διὰ τὴν σύνθεσιν.

Τιμηθεὶς διὰ τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου τοῦ Ὠδείου ἔτυχεν ὑποτροφίας πρὸς εὐρύτεραν του ἐν Ἑσπερίᾳ μουσικὴν προπόνησιν, μετέβη δὲ κατ' ἀρχὰς εἰς Βρυξέλλας καὶ ἔπειτα εἰς Βερολῖνον, ὅπου ἐφοίτησε παρὰ τῷ διασῆμῳ Busoni. Ἀμέσως ἔπειτα προσελήφθη, κατόπιν διαγωνισμοῦ, εἰς τὴν Κρατικὴν Ὀπεραν τοῦ Βερολίνου ὡς βοηθὸς ἀρχιμουσικός. Ἐπιστρέψας ἀργότερον εἰς Ἀθήνας ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν συμφωνικῶν συναυλιῶν ἐμφυσήσας εἰς αὐτάς ἀνωτέραν καλλιτεχνικὴν πνοὴν δι' ὑπερόχου ἐρμηνείας τῶν ἐκτελουμένων συνθέσεων. Ἐκτοτε ἦδη ἤρχισε νὰ δημιουργηται ἡ παγκόσμιος φήμη του, διότι ἔκτοτε ἤρχισαν αἱ μετακλήσεις του εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οὕτω κληθεὶς εἰς Βερολῖνον τὸ 1930 διηύθυνε τὴν φιλαρμονικὴν τοῦ ὀρχήστραν, τὸ δὲ 1931 τὴν συμφωνικὴν ὀρχήστραν τῶν Παρισίων καὶ τὴν ὀρχήστραν τῆς φιλαρμονικῆς ἐταιρείας τοῦ Liverpool, δι' ὧν κατέκτησεν ἀμέσως τὸν θαυμασμόν τοῦ διεθνοῦς μουσικοῦ κοινοῦ, τυχῶν ἐνθουσιωδῶν κρίσεων ἐκ μέρους κριτικῶν διεθνοῦς κύρους, οἵτινες τὸν κατέταξαν μεταξύ τῶν 3 ἢ 4 μεγαλυτέρων διευθυντῶν ὀρχήστρας τοῦ κόσμου.

Μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιώδη τόνον ἐξήρθη καὶ ἡ δεξιοτεχνία τοῦ Μητροπούλου ὡς πιανίστα· διότι τὸ παίξιμόν του συνήρπαζεν, ὅσον καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ὀρχήστρας.

Ἀλλὰ καὶ ὡς συνθέτης δὲν ὑστέρησεν ὁ Μητρόπουλος, γράψας ἔργα δι' ὀρχήστραν, ἄσμα, μουσικὴν δωματίου, σονάτες διὰ πιάνο, ἀκόμη δὲ καὶ μελόδραμα, τὴν Βεατρίκην, τὸ ὅποῖον ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ σχετικὸν ἔργον του Maeterling. Μέγα του ἐπίσης ἐπίτευγμα ἀπετέλεσε καὶ ἡ μεταφορὰ εἰς ὀρχήστραν ἔργων κλασσικῶν γραμμένων δι' ἐκκλησιαστικὸν ὄρ-

γανον, ως π.χ. ή τολμηρά μεταφορά εις όρχήστραν τής φαντασίας τής του Bach, ήτις έθεωρήθη ως έξαιρετικά έπιτυχής. Άλλά και τó Concerto Grosso του, ή νεωτερίζουσα μεγαλόηχος σύνθεσις του, θερμότατα προεκάλεσεν έγκώμια.

Άπό τής Εύρώπης ταχύπτερος τόν έφευρεν ή φήμη του άργότερον και εις Άμερικήν, ένθα προσελήφθη ως τακτικός διευθυντής τής όρχήστρας τής Μιννεαπόλεως, από δέ του 1949 και τής φιλαρμονικής του Metropolitan τής Ν. Υόρκης, ένθα διεδέχθη τόν Bruno Walter και τόν Stokofsky.

Όλην του τήν νευρώδη ζωήν αφιέρωσεν ό Μητρόπουλος εις τήν ανάπτυξιν του μουσικού αισθήματος και τó επέτυχε πληρέστατα διότι διά τής μαγικής baguettes του δέν ήσκει μόνον επί των μουσικών του μαγνητικήν επίδρασιν αλλά και επί των άκροατών του, άκόμη και επί εκείνων, οίτινες όλιγώτερον συνεκινούντο από τούς παλμούς τής μουσικής.

Ός άνθρωπος ό Μητρόπουλος διετήρησε, παρ' όλην τήν παγκόσμιον έπιτυχίαν του, τήν παλαιάν παιδικήν άφέλειαν και τήν εύθυμον διάθεσί του. Καίτοι δέ είχε πλέον καταληφθή από τó γήρας, όμως επέμενε νά διευθύνη όρχήστρας μέχρι τέλους. Καί ό θανατός του επάνω εις τó αναλόγιον τής Σκάλας του Μιλάνου ήτο ίσως ό θάνατος τόν όποιον και ό ίδιος θά ήύχето, θάνατος έν πλήρει δράσει, θάνατος επάνω εις τās μουσικάς επάλξεις.

*

Εις μερικήν αναπλήρωσιν των εκ του θανάτου κενών, εξέλεξεν ή Άκαδημία κατά τó 1960 τά εξής πέντε νέα τακτικά μέλη:

Έν τή Τάξει των Θετικών έπιστημών τόν έγκριτον γεωπόνον, καθηγητήν τής άνωτάτης Γεωπονικής Σχολής *κ. Βασίλειον Κριμπάν*, τόν έξαιρετον ιστορικόν του ναυτικού *ε. ά. ναύαρχον κ. Δημ. Φωκάν* και τόν διακεκριμένον μηχανολόγον καθηγητήν του Πολυτεχνείου και του Πανεπιστημίου Άθηνών *κ. Κ. Παπαϊωάννου*.

Έν δέ τή Τάξει των Ήθικών και Πολιτικών έπιστημών τούς διαπρεπείς καθηγητάς τής Θεολογίας και τής Φιλοσοφίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ Άθηνών κυρίους *Νικ. Λούβαριν* και *Ίωάννην Θεοδορακόπουλον*.

Τέλος εκ των έν τή άλλοδαπη Έλλήνων έπιστημόνων εξέλεξεν ή Άκαδημία άντεπιστέλλον αύτης μέλος τόν έν τῷ Πανεπιστημίῳ του Cleveland των Ήνωμένων Πολιτειών καθηγητήν τής Άστρονομίας και διευ-

θунτην τοῦ αὐτόθι Ἀστεροσκοπεῖου κ. Ἰωάννη Νάσον διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτοῦ ἐπιστημονικὰς ἱκανότητες.

Ἐπίκουροι τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ ἔθνικοῦ ἀγαθοῦ ἀγῶνα αὐτῆς ἦλθον ἐφέτος οἱ ἑξῆς :

α) Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας, ἀθλοθετήσαν ποσὸν 25.000 δραχμῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀπάντων τοῦ Ἀνδρέου Κάλβου.

β) Ἡ Ἐμπορικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ἀθλοθετήσασα ποσὸν δρχ. 20.000 πρὸς βράβειον τῆς καλυτέρας μελέτης περὶ Τραπεζικῆς Ὄργανώσεως ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν μέτρων πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς.

γ) Ὁ Δήμος Τρικκαίων διὰ δρχ. 10.000 διὰ βραβεῖον συγγραφῆς ἱστορίας τῶν Τρικκάλων, ἐπώνυμον Βασ. Βαμβέτσου.

δ) Ὁ κ. Γεώργιος Ἀλεξάνδρου Σκουζῆς διὰ δρχ. 45.000 διὰ βραβεῖον συγγραφῆς ἱστορικοῦ ἔργου μὲ θέμα τὰς κατὰ καιροὺς ἐπιδρομὰς ξένων λαῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

ε) Τὸ Βασιλικὸν Ἰδρυμα Ἐρευνῶν διὰ δρχ. 232.500 πρὸς προμήθειαν ἐπιστημονικῶν ὀργάνων τοῦ Γραφείου ἔρευνῶν καὶ ὑπολογισμῶν καὶ δρχ. 150.000 διὰ τὴν προμήθειαν microfilms χειρογράφων πρὸς καταρτισμὸν κριτικῶν ὑπομνημάτων τῶν ἐκδόσεων τοῦ Ἀρχείου Ἑλλήνων Συγγραφέων.

ς) Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διὰ δρχ. 6000 πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δαπάνης ἐκτυπώσεως τοῦ Γ' τιμητικοῦ τόμου τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαϊκοῦ Γεωργίου Στρέϊτ.

Πλὴν δὲ τῶν εἰς χρῆμα ἔλαβεν ἡ Ἀκαδημία καὶ τὰς ἑξῆς δωρεὰς εἰς εἶδος.

α) Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀργυροῦ μέγαν ζωγραφικὸν πίνακα.

β) Ὁρισμένην κατηγορίαν βιβλίων τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Μπαλάνου, κληροδοτηθέντων μετὰ θάνατον.

γ) Νέαν δωρεάν βιβλίων ὑπὸ τοῦ κ. Μιλτ. Σταμούλη καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Καὶ τέλος δ) 138 δίσκους γραμμοφώνου δημοτικῶν ᾠσμάτων, δωρηθέντας ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Κισσοπούλου.

Πρὸς πάντας τοὺς ἀνωτέρω δωρητὰς ἡ Ἀκαδημία ἀπευθύνει τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας εἰσήχθησαν ἐφέτος 954 βιβλία, ἑλληνικὰ καὶ ξένα, καὶ 288 τεύχη περιοδικῶν συγγραμμάτων.

Ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις καὶ ὁμιλίαι κατὰ τὰς δημοσίας συνεδρίας ἐγένοντο ἐν ὄλφ 58.

Μετέσχεν ἐπίσης ἡ Ἀκαδημία δι' εἰδικῶν αὐτῆς συνεδριῶν καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἑκατὸν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φρειδ. Chopin καὶ τῶν 150 ἐτῶν τοῦ Fr. Joseph Haydn, μὲ ὁμιλητὰς ἀντιστοιχῶς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς κυρίου Μαν. Καλομοίρη καὶ Π. Πετρίδην.

Ἐώρτασεν ὡσαύτως τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ ἴδρυτοῦ τῆς Πλάτωνος μὲ ὁμιλητὴν τὸν Ἀκαδημαϊκὸν κ. Ἰω. Θεοδωρακόπουλον, ἐτέλεσε δὲ καὶ φιλολογικὸν μνημόσυνον τῶν ἀειμνήστων Ἀκαδημαϊκῶν: Γεωργίου Δροσίνη καὶ Δημ. Μητροπούλου μὲ ὁμιλητὰς, ἀντιστοιχῶς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς κυρίου Γ. Ἀθανασιάδην Νόβαν καὶ Π. Πετρίδην.

Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τῆς Ἀκαδημίας περιελήφθη εἰς τὰ τακτικὰ αὐτῆς δημοσιεύματα, ἥτοι εἰς τὰ Πρακτικὰ αὐτῆς, τὰς Πραγματείας καὶ τὰς ἐκδόσεις τῶν εἰς αὐτὴν προσηρτημένων Ἀρχείων.

Οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν δι' ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας παρέσχεν ἡ Ἀκαδημία εἰς τοὺς ἐξῆς Ἀκαδημαϊκοὺς:

α) Εἰς τὸν κ. **Ἰ. Πολίτην**, μεταβάντα εἰς Γερμανίαν πρὸς συνέχισιν τῶν κυτταρολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν.

β) Εἰς τὸν κ. **Ἰ. Ξανθάκην**, μεταβάντα εἰς Ἰταλίαν πρὸς συνέχισιν ἐρευνῶν του ἐπὶ θεμάτων τῆς ἡλιακῆς φυσικῆς.

γ) Εἰς τὸν κ. **Κ. Βέην**, μεταβάντα εἰς τὴν περιοχὴν Ἠλείας πρὸς ἐρεῦνας σχετικὰς μὲ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς σταφίδος καὶ

δ) Εἰς τὸν κ. **Ἰ. Τριγκαλινὸν** διὰ τὴν συνέχειαν ἐρευνῶν αὐτοῦ εἰς τὰς περιοχὰς Σπάρτης καὶ Ναυπλίου.

Τηροῦσα σταθερῶς τὴν πρὸς ξένα ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα καὶ σοφοὺς ἐπαφὴν αὐτῆς μετέσχε καὶ ἐφέτος ἡ Ἀκαδημία, προσκληθεῖσα, τῶν ἐξῆς διεθνῶν συνεδριῶν καὶ ἑορτασμῶν δι' ἀντιπροσώπων αὐτῆς.

Εἰς τὴν ἐν Βρυξέλλαις Σύνοδον τῆς Διεθνοῦς Ἐνώσεως Ἀκαδημιῶν διὰ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰ. Καλιτσουνάκη,

Εἰς τὴν 300ετηρίδα τῆς ἐν Λονδίῳ Royal Society διὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Παναγ. Μπρατσιώτη.

Εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ 25ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἀνατολιστῶν, περιλαμβάνον καὶ βυζαντινολογικὸν τμῆμα, διὰ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀναστ. Ὀρλάνδου.

Εἰς τὸ 3ον Εὐρωπαϊκὸν Συνέδριον *Peptid Symposium* τῆς Ἑλβετίας διὰ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Λ. Ζέρβα.

Εἰς τὸ ἐν Σκοπίοις καὶ Ἀχρίδι τῆς Γιουγκοσλαβίας 7ον Γιουγκοσλαβικὸν Λαογραφικὸν Συνέδριον διὰ τῶν κ. Γ. Κ. Σπυριδάκη καὶ Σπυρ. Περιστέρη.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἀν. Ὀρλάνδος, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῆς Πράγας, μετέβη αὐτόσε κατ' Ἰούνιον καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ θεμάτων τῆς εἰδικότητός του.

Τέλος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Ἰωάνν. Τρικκαλινὸς ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἀκαδημίαν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογίου.

Ὑπὸ τῶν προσηρτημένων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἐπιστημονικῶν Ἀρχείων συνετελέσθη ἐφέτος τὸ ἐξῆς ἔργον :

1) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἰω. Καλλέρη Ἀρχεῖον ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης ἠσχολήθη μὲ τὴν σύνταξιν ἄρθρων τῆς σειρᾶς *γκάϊλες-δεχτούρι*, ἤρχισε δὲ καὶ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ β' τεύχους τοῦ 4ου τόμου. Ἀπεδελτίωσεν ἐπίσης πολλὰς χειρογράφους συλλογὰς καὶ περὶ τὰς 600 σελίδας τοῦ λεξικοῦ τοῦ Du Cange.

Κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς ἐνήργησε 5 ἀποστολὰς συντακτῶν του πρὸς συλλογὴν γλωσσικοῦ ὕλικου, ἦτοι: τοῦ κ. Ἀθ. Κωστάκη εἰς Ἀλόνησον, τοῦ κ. Δικ. Βαγιακάκου εἰς χωρία τῆς Λακωνίας, τοῦ κ. Στ. Μάνεση εἰς Ἴον, Σίκινον καὶ Φολέγανδρον, τοῦ κ. Ἀν. Καραναστάση εἰς Κάσον καὶ Μεγίστην καὶ τοῦ κ. Δημ. Κρεκούκια εἰς τὰς νησίδας Ἐρεικούσας, Ὄθωνους καὶ Μαθράκι. Τὸ συγκεντρωθὲν ὕλικὸν μαγνητοφωηθὲν μεταγράφεται, θ' ἀποτελέσῃ δὲ πλουσίαν συλλογὴν ἐκ 3000 περίπου σελίδων.

2) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Κ. Σπυριδάκη Λαογραφικὸν Ἀρχεῖον συνεκέντρωσε 45 νέας χειρογράφους συλλογὰς λαογραφικῆς ὕλης ἐξ 7700 σελίδων. Καὶ τοῦτο τὸ Ἀρχεῖον ἐνήργησε κατὰ τὸ θέρος ἀποστολὰς συντακτῶν του πρὸς μελέτην καὶ συλλογὴν λαογραφικοῦ ὕλικου, διὰ μὲν τῶν κυρίων Δ. Πετροπούλου καὶ Στ. Καρακάση εἰς Δυτ. Θράκην, διὰ τοῦ κ. Στ. Καρακάση εἰς Χαλκιδικήν, διὰ τοῦ κ. Δ. Λουκάτου εἰς Ἐρεικούσας, Ὄθωνους καὶ Μαθράκι, διὰ τοῦ κ. Στ. Ἡμέλλου εἰς Νάξον καὶ διὰ τοῦ διευθυντοῦ κ. Γ. Κ. Σπυριδάκη εἰς Κέα.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ κ. Γ. Κ. Σπυριδάκη καὶ τοῦ μουσικοῦ κ. Στ. Καρακάση ἐπραγματοποιήθη καὶ εἰδικὴ ἀποστολὴ εἰς Κύπρον, καθ' ἣν συνε-

λέγησαν 12 συλλογαὶ ἐκ 3800 σελίδων καὶ περὶ τὰς 400 ἠχογραφήσεις μουσικῆς ὕλης. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς ταύτης μεγάλως συνετέλεσε τὸ Γραφεῖον Ἑλληνικῆς Παιδείας τῆς Κύπρου διὰ τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας μας καὶ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνικῆς Βουλῆς κ. Κωνστ. Σπυριδάκη, πρὸς ὃν καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου θερμοτάτας ἐκφράζομεν εὐχαριστίας. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω δι' ἀποστολῶν συγκεντρωθείσης ὕλης ἀνέρχεται εἰς 5850 σελίδας καὶ 1130 ἠχογραφήσεις ἐπὶ ταινιῶν μαγνητοφώνου.

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀρχείου συνεχίσθη ἐφέτος ἡ ἐκτύπωσις τοῦ Α' τόμου τῆς Ἐκλογῆς δημοτικῶν ᾠσμάτων, παρασκευάζεται δὲ καὶ ἡ ἔκδοσις Μουσικῆς ἐκλογῆς καὶ Ἀπανθίσματος λαϊκῶν παροιμιῶν καὶ γνωμικῶν.

3) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. **Μαν. Μανούσακα** Μεσαιωνικὸν Ἀρχεῖον συνέχισε τὴν ἀποδελτίωσιν ἑλληνικῶν κειμένων τῆς Τουρκοκρατίας, ἥτις ἀπέφερον ὕλικόν ἐκ 10,000 περίπου δελτίων. Δύο σπουδαῖα ἐπιτεύγματα τούτου εἶναι: α) ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἐκ 4000 στίχων ποιημάτων τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀρχῶν τοῦ 15ου αἰῶνος Λεονάρδου Ντελλαπόρτα, ὧν ἡ κριτικὴ ἔκδοσις παρεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Μανούσακα, συμπληρουμένη δὲ διὰ σημειώσεων καὶ λεξιλογίου θὰ κυκλοφορήσῃ ἐντὸς τοῦ 1961. β) ἡ παρασκευὴ τῆς ἐκδόσεως ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας τῶν ἐτῶν 1791 ἕως 1799 πρὸς γεφύρωσιν τοῦ χάσματος, ὅπερ ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ἑνδεκατόμου βιβλιογραφίας τοῦ Legrand περιλαμβανούσης τὸ ἀπὸ τοῦ 1476 μέχρι τοῦ 1790 χρονικὸν διάστημα καὶ τῆς βιβλιογραφίας τῶν Γκίνη - Μέξα, ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1863.

Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο συνεκεντρώθησαν μέχρι τοῦδε ὑπερτριακόσιοι τίτλοι, ἐνηργήθησαν δὲ πρὸς συλλογὴν καὶ ἄλλων τρεῖς ἀποστολαὶ συντακτῶν, ὧν μία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διὰ τοῦ κ. Β. Σφυρόερα εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Κυκλάδων, ἄλλη εἰς Ρουμανίαν διὰ τοῦ κ. Λ. Βρανούση καὶ τρίτη διὰ τοῦ κ. Μ. Μανούσακα εἰς τὰς βιβλιοθήκας Ρώμης, Παρισίων, Βιέννης καὶ Βενετίας. Ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν ἀνωτέρω ἀποστολῶν προσετέθησαν εἰς τὸ φωτογραφικὸν ἀρχεῖον μικροταινίαι μήκους 70 μέτρων καὶ 1500 φωτογραφίαι ὅλως ἀγνώστων ἢ σπανίων χειρογράφων, ἐγγράφων καὶ ἐντύπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερας μνείας ἀξία εἶναι συλλογὴ ἀγνώστων Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνος καὶ ἄγνωστος βυζαντινὴ διαθήκη ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Βενετίας, ἐκ Ρουμανίας δὲ γράμμα, ὑπογραφή καὶ σφραγὶς τοῦ ἔθνομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Σκυλοσόφου (1602), προσέτι δὲ χειρόγραφα ἔθνευερτικῶν κηρυγμάτων καὶ αὐτόγραφον Ρήγα τοῦ Βελεστινλή.

4) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. **Ίαν. Βισβίτζη** Ἀρχεῖον Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου συνέχισε κατὰ τὸ 1960 τὴν ἀντιγραφὴν ἀνεκδότων νομικῶν ἐγγράφων καὶ κωδίκων, ἀποκειμένων εἰς ἄλλα ἰδρύματα, ἀπεδελτίωσε δὲ καὶ νομικὰ ἔγγραφα ἐκ μὴ νομικῶν περιοδικῶν. Συνέχισε δ' ἐπίσης καὶ τὴν συστηματικὴν καθ' ὕλην ἀποδελτίωσιν τοῦ νομικοῦ ὕλικου τῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ εὑρισκομένων ἀντιγράφων νομικῶν ἐγγράφων καὶ κωδίκων ὡς καὶ τῶν νομικῶν ὄρων τῆς Τουρκοκρατίας.

5) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. **Γ. Κόλια** Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ συνέχισεν ἐφέτος τὴν συγκέντρωσιν εἰδήσεων ἀναφερομένων εἰς τὴν πολιτικὴν, οἰκονομικὴν, ἔθνογραφικὴν καὶ πνευματικὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Δυτικῆς Θράκης ἀπὸ τοῦ 1910 καὶ ἐξῆς.

6) Τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. **Χ. Φλωράτου** Ἀρχεῖον ἐκδόσεως Ἑλλήνων συγγραφέων ἐνήργησε τὴν κρίσιν τῆς πρὸς ἔκδοσιν ἐπτὰ ἔργων τοῦ *Corpus Hippocraticum* ἀποσταλείσης ἐργασίας τοῦ ἱατροῦ κ. Μητροπούλου. Ἐπεκοινώνησε πρὸς πολλὰς βιβλιοθήκας τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τὰς ὁποίας ἀπέκινται ἑλληνικὰ χειρόγραφα καὶ παρέλαβε σχετικὰ μικροφίλμ. Ἦρχισε τὴν σύνταξιν εὔρητρίου τῶν χειρογράφων κειμένων τῆς ἀρμοδιότητός του καὶ τὴν ἀποδελτίωσιν κριτικῶν ἐκδόσεων καὶ μελετῶν ἀρχαίων ἐλλήνων συγγραφέων. Ὁ ἐπόπτης τοῦ ἀρχείου τούτου ἀκαδημαϊκὸς κ. **Ἰ. Σταματάκος** ἐπεξεργάζεται πρὸς ἔκδοσιν τὰ Σικελικὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὁ δὲ Διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου κ. Κ. Γεωργούλης ἐπελήφθη τῆς πρὸς ἔκδοσιν ἐπεξεργασίας τῶν Φυσικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τὸ Ἀρχεῖον ἀπετάθη καὶ πρὸς ἄλλους Ἑλληνας φιλόλογους ἔχοντας τὰ προσόντα πρὸς ἔκδοσιν ἀρχαίων κειμένων.

Τὸ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Γεν. Γραμματέως ἐργαζόμενον συνεργεῖον συντάξεως Λεξικοῦ τῶν ἀρχαίων Ἀρχιτεκτονικῶν ὄρων ἐπεράτωσε τὴν συλλογὴν τοῦ οἰκείου ὕλικου, ὁ δὲ Γεν. Γραμματεὺς ἐπεξεργάζεται ἤδη τὰ λήμματα τοῦ στοιχείου Α.

Τέλος τὸ ἀπὸ πέρυσι συσταθὲν καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. **Λ. Μαυρίδη** καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. **Ἰ. Ξανθάκη** τελοῦν Γραφεῖον ἐρευνῶν καὶ ὑπολογισμῶν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Τάξιν τῶν Θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐγκατασταθὲν εἰς ἴδιον μισθωθὲν διαμέρισμα, ἐπελήφθη ἐπὶ τοῦ παρόντος α) τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ὕλικου παρατηρήσεων ὠρισμένων μεγάλων ξένων ἀστεροσκοπεῖων μεθ' ὧν συνεργάζεται β) τῆς μαθηματικῆς διερευνήσεως καὶ συναγωγῆς πορισμάτων ἐκ παρατηρήσεων τῆς ἡλιακῆς δράσεως γ) ἐπεράτωσε καὶ ἐδημοσίευσεν εἰς ξένα περιοδικὰ, ὡς καὶ

εις τὰ Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ Παρισίων, τρεῖς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας τοῦ ἐπόπτου αὐτοῦ κ. Ἰ. Ξανθάκη, δύο τοῦ Διευθυντοῦ κ. Λ. Μαυρίδη καὶ μίαν τοῦ ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀστρονόμου τοῦ Ἑθν. Ἀστεροσκοπεῖου κ. Μακρῆ.

Μετὰ χαρᾶς ἀναφέρω ἤδη, ὅτι διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος πρό τι-
νων ἡμερῶν ἰδρύθη παρὰ τῇ Τάξει τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν
καὶ θέλει ἀμέσως λειτουργήσῃ *Κέντρον Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν* πρὸς ἐπιστη-
μονικὴν μελέτην τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων τῆς Χώρας καὶ ἐν γένει
ἐνθάρρυνσιν τῶν οἰκονομικῶν ἐρευνῶν. Τὸ κέντρον τοῦτο θέλει τελεῖ ὑπὸ
τὴν ἐποπτεῖαν εἰδικῶν μελῶν τῆς τρίτης Τάξεως.

Ἐπεκτείνουσα τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτῆς ἔργον ἡ Ἀκαδημία καὶ ὑπο-
βοηθοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς
Τέχνης, ἀπονέμει καὶ ἐφέτος τὰς ἐξῆς τιμητικὰς διακρίσεις.

Α') Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν
τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται: τὸ ἐκ δρχ. 17 600 βραβεῖον τῆς Ἡλεκτρικῆς
Ἑταιρείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς εἰς μνήμην Ἀλεξάνδρου Βλάχκαλη κατ'
ἴσομοιρίαν α) εἰς τὸν κ. **Πέτρον Σειζάνην**, διπλωματοῦχον ἠλεκτρολόγον
-μηχανολόγον τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου, διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἀξιόλο-
γον μελέτην τοῦ τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ γεωργικοῦ πλού-
του τῆς Ἑλλάδος καὶ φέρουσαν τὸ χαρακτηριστικὸν «Ἀμένοφισ», καὶ β) εἰς
τὸν κ. **Νικόλαον Σέτταν**, γεωπόνον, Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Γεωρ-
γίας, διὰ τὴν πλήρη τεχνοοικονομικὴν μελέτην αὐτοῦ τὴν φέρουσαν τὴν
χαρακτηριστικὴν ρῆσιν «Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας ἔρρωνται καὶ αἱ ἄλ-
λαι τέχναι ἅπασαι».

Β') Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν* καὶ
ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται:

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Φώτιον Κόντογλου** μετὰ χρηματικοῦ ἐπάθλου ἐκ
δρχ. 25.000, διὰ τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν δίτομον ἔργον του, τὸ ἐπιγραφό-
μενον «Ἐκφρασις τῆς Ὁρθοδόξου εἰκονογραφίας», δι' οὗ ὁ συγγραφεὺς,
καὶ δόκιμος συνάμα λογοτέχνης, ἐπισφραγίζων τὸ καλλιτεχνικὸν του ἔρ-
γον, μεταδίδει τὴν μεγάλην του πεῖραν καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον του διὰ
τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν εἰς ἓν πλατύτερον κοινὸν καλ-
λιτεχνῶν καὶ ἰδίᾳ ἀγιογράφων ὡς καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν βυ-
ζαντινὴν τέχνην ἐν γένει.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Γ. Φαρμακίδην** διὰ τὸ ἔργον του: Ὁ ζωγράφος

Ίατρίδης (1799-1866) δι' οὗ παρέχονται σπουδαιότατα καὶ τέως ἄγνωστοι πληροφοροὶα περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας τοῦ τότε ἀρτισυστάτου Κράτους.

Βραβεῖον εἰς τὸν κ. **Κωνσταντῖνον Μπράμον** διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «Σλαβοκομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις ἐν Μακεδονίᾳ» Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἐκτίθενται τὰ τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς δράσεως τῶν ἀναφερομένων ὀργανώσεων ὑπὸ μορφήν ἱστορικῆς μονογραφίας, μεθοδικῶς συντεταγμένης καὶ ἀποτελούσης γενναίαν προσφορὰν εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν.

Ἐπαινον εἰς τὸν κ. **Παναγ. Γυόζαν**, δικηγόρον καὶ βουλευτὴν Καστορίας, διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ τὸ ἐπιγραφόμενον «Φίλιππος ὁ Ε΄», ὅπερ ἀποτελεῖ εὐσυνείδητον ἐργασίαν, ἐπιστημονικῶς συντεταγμένην καὶ μὲ φρονηματιστικὸν περιεχόμενον, δι' οὗ ἀποβαίνει ἐπαγωγὸν καὶ διδακτικὸν ἅμα ἀνάγνωσμα διὰ τὸν μέσον Ἑλληνα ἀναγνώστην.

Ἐπαινον εἰς τὸν κ. **Γεώργ. Χατζηδάκην** διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Κρητικὴ μουσικὴ». Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτελεῖ θετικῆς σημασίας μελέτην, ἀναζητήσαν τὴν καταγωγὴν τῆς Κρητικῆς μουσικῆς καὶ ἀναλύουσαν τὸ μουσικὸν σύστημα τῶν τε ἀρχαίων ἐλλήνων καὶ τῶν βυζαντινῶν, ὧν καὶ ἐξετάζει πρωτοτύπως τὸ σύστημα τῆς ἐναρμονίσεως. Μετὰ τὴν σύγχρονον δημῶδη κρητικὴν μουσικὴν ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει καὶ τοὺς κρητικοὺς χορούς, ὡς οὗτοι ἐξειλίχθησαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Γ') Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμεται:

Τὸ ἐκ δραχμῶν 15.000 βραβεῖον Καρόλου Μερζάν καὶ Κωστούλας Ροντήρη εἰς μνήμην Νικολ. Ροντήρη εἰς τὸν κ. **Κωνστ. Μπράτσον** διὰ τὴν ἀξιόλογον αὐτοῦ μελέτην τὴν χαρακτηριζομένην διὰ χωρίου τοῦ Δημοσθένους καὶ ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς δικηγορίας ὡς κοινωνικοῦ λειτουργήματος. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος τούτου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μπράτσου λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θεωρίας τοῦ Δικαίου ὡς καὶ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν θεωριῶν περὶ δικαίου καὶ κοινωνίας.

Τὸ ἐκ 30 000 δρχ. *βραβεῖον* τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς μνήμην τῶν πρώτων Διοικητῶν αὐτῆς Ἄλεξ. Διομήδη, Ἐμμαν. Τσουδεροῦ, Κυριάκου Βαρβαρέσου καὶ Γεωργίου Μαντζαβίνου ἀπονέμεται εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου κ. **Λουκᾶν Μούσουλον**, διὰ τὴν περὶ τοῦ προβλήματος τοῦ ὑπογείου πλοῦτου τῆς χώρας ὑποβληθεῖσαν ἀξιόλογον μελέτην αὐτοῦ, ἣτις ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴν συμβολὴν πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ

ζητήματος της αξιοποίησεως τοῦ ὀρυκτοῦ πλοῦτου τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποῖαν ἐπιδιώκει ἡ ἀθλοθέτις Τράπεζα.

Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸ ἐν Καλλιθέᾳ φιλανθρωπικὸν Ἰδρυμα **Οἶκος Τυφλῶν**, ὅπερ, ἰδρυθὲν ἀπὸ τοῦ 1906, ἐπετέλεσεν ἀθορύβως καὶ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ ὑψιστον φιλανθρωπικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως ἑκατοντάδων τυφλῶν παιδῶν, ἀρρένων καὶ θηλέων, εἰς τοὺς ὁποίους παρέσχε τὰ μέσα ν' ἀντιμετωπίσωσιν αὐτοτελῶς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Τὸ ἐκ 5.000 δρχ. *βραβεῖον* τοῦ ἐν Τήνῳ Ἰδρυματος τῆς **Εὐαγγελιστρίας** διὰ τὸ καλύτερον θεολογικὸν ἔργον τὸ τύποις ἐκδοθὲν ἐντὸς τοῦ 1959, ἀπονέμεται κατ' ἰσομοιρίαν 1) εἰς τὸν κ. **Χρήστον Ἐνισλείδην**, γυμνασιάρχην διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Ὁ θεσμὸς τῆς νηστείας-πίστις καὶ βίωσις τῆς Ἐκκλησίας» καὶ 2) εἰς τὸν κ. **Παναγ. Δημητρόπουλον**, Δρατῆς Θεολογίας, διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «Ἡ πίστις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὡς κανὼν ζωῆς καὶ ὁ κόσμος».

Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸ **Ζάννειον Ὀρφανοτροφεῖον Πειραιῶς-Ἐκάλης**, ὅπερ, ἰδρυθὲν τὸ 1873 ὑπὸ τῆς Ἑλένης Ζάννη, ἐπετέλεσε κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τῆς λειτουργίας του μετ' εὐσυνειδησίας τὸ καθήκον του, ἀναπτύξαν τσοσάυτην δραστηριότητα, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων ὀρφανῶν νὰ ἀνέρχεται ἤδη εἰς 400. Κατέστη οὕτω τὸ Ζάννειον ὑποδειγματικὸν κέντρον ἐθνικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἐργασίας.

Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν *Edmée Montadon*, καθηγήτριαν τοῦ ἐν Neuchatel τῆς Ἑλβετίας Κολλεγίου, ἥτις, ἐμφορουμένη ὑπὸ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέτυχε τὴν δημιουργίαν ἀκράτου φιλελληνισμοῦ παρὰ τῇ ἐν Ἑλβετίᾳ μαθητιῶσῃ νεολαίᾳ καὶ κατῴρθωσε νὰ λάβῃ ἡ Ἑλλὰς ὅλως προνομιακὴν θέσιν ἔναντι πολλῶν ἄλλων χωρῶν κατὰ τοὺς ἐν τῷ καντονίῳ τοῦ Neuchatel ἐνεργηθέντας ἐράνους.

Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὸν λόγιον καὶ πολιτευτὴν κ. **Χρῖστον Σολωμωνίδην** διὰ τὸ ἔργον του «Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης», διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφιλοτέχνησε ζωηρὰν καὶ πλήρη εἰκόνα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς Σμύρνης, ἐπὶ τῇ βάσει πηγῶν, βοηθημάτων καὶ προσωπικῶν του ἀναμνήσεων. Τὸ ἔργον συντεταγμένον εἰς γλῶσσαν λογοτεχνικὴν δονεῖται ὑπὸ πατριωτικοῦ παλμοῦ, συγκινοῦντος βαθύτατα τὸν ἀναγνώστην.

Ἐπαινος ἀπονέμεται εἰς τὴν κυρίαν **Ἀγγελικὴν Ἀθανασούλα**, διὰ τὴν ἐπὶ 50 καὶ πλέον ἔτη παντοειδῆ κοινωφελῆ αὐτῆς δρᾶσιν, ἐν Σμύρνῃ κατ' ἀρχάς, ἔνθα ὑπῆρξε πολῦτιμος συμπαραστάτης τοῦ ἀειμνήστου ἔθνο-

μάρτυρος μητροπολίτου Χρυσοστόμου, από δὲ τοῦ 1922 καὶ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καταφυγοῦσα οὔτε τὸ θάρρος αὐτῆς ἀπέβαλεν, οὔτε τὴν ἔφεσιν ὅπως παρέχῃ παντοιοτρόπως τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τοὺς πάσχοντας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατώρθωσε παλαίουσα πρὸς μεγίστας δυσχερείας νὰ ἀνεγείρῃ μετ' ἄλλων κυριῶν παιδικὸν σταθμὸν εἰς τὴν συνοικίαν Γύζης, ἔνθα διατρέφονται, παιδαγωγοῦνται καὶ ψυχαγωγοῦνται ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἄπορα παιδιά τῆς ἐν λόγῳ συνοικίας.

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Κωνστ. Παπαϊωάννου** διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ «ἡ Γένεση τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ», ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφεται κυρίως ἡ ἐν Ρωσίᾳ ἐπανάστασις (ἧς ὁ συγγραφεὺς κατέχει ὀλόκληρον τὸ ὕλικόν καὶ πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν), ἀνευρίσκονται δὲ καὶ ἀποκαλύπτονται αἱ ἀντιφάσεις εἰς τὰς ὁποίας περιπίπτει τὸ ὀλοκληρωτικὸν κόμμα ἐν Ρωσίᾳ, ἡ γραφειοκρατία τοῦ καὶ ἡ προλεταριοποίησις τοῦ πληθυσμοῦ, ἰδίᾳ τοῦ ἀγροτικοῦ.

Ἐπαινος εἰς τὸν κ. **Ἰωάννην Μαστρογιάννην**, Τμηματάρχην τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, διὰ τὸ τρίτομον ἔργον τοῦ «Ἡ κοινωνικὴ πρόνοια διὰ μέσου τῶν αἰῶνων», ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθενται μετὰ σαφηνείας, μεθοδικότητος καὶ καλλιτελείας αἱ διὰ τῶν αἰῶνων ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς προνοίας, ἰδίᾳ ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ *ἀργυροῦν* αὐτῆς *μετάλλιον* ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὴν **Ἐνωσιν Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν**, ἐπὶ τῇ ὑπαγωγῇ ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν τοῦ χιλιοστοῦ πλοίου, ἰδιοκτησίας Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν, οἵτινες διὰ τῆς πρωτοβουλίας των εἰς τὸν τομέα τῆς θαλάσσης κατώρθωσαν, διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ των πνεύματος μετὰ τὴν τρομακτικὴν καταστροφὴν, ἣν ὑπέστη κυρίως ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία μας κατὰ τὸν 2ον Παγκόσμιον πόλεμον, νὰ δημιουργήσουν σπουδαιότατον ἐμπορικὸν στόλον, τὰ δὲ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν πλοῖα νὰ συναγωνίζονται ἐπιζήλως παλαιὰς καὶ σπουδαίας δυνάμεις ξένων ναυτικῶν χωρῶν καὶ νὰ ἀναγάγωσιν εἰς ὑψίστην περιωπὴν τὰ ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ πλοῖα.

Τὸ *ἀργυροῦν* αὐτῆς *μετάλλιον* ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸ **Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων**, ὅπερ, ἰδρυθὲν τὸ 1910 πρωτοβουλία τῆς ἀειμνήστου Καλλιπρόρης Παρρέν, συμπληρώνει ἤδη 50 ἔτη ἀτρύτου δράσεως πρὸς ἀναζωπύρωσιν καὶ διατήρησιν τῶν ἐθίμων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ἐξυπηρέτησιν τῆς προόδου τῆς ἑλληνίδος γυναικός, διαφωτισμὸν τῆς μητρὸς ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τὸν προορισμὸν της, ἰδίᾳ δὲ τὴν ὕλικὴν προστασίαν τῆς μητρὸς καὶ τοῦ παιδίου τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ γενικῶς

διὰ τὰς εἰς πᾶσαν ἔθνικὴν περίστασιν προσενεχθείσας πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του.

Τὸ *ἀργυροῦν* αὐτῆς *μετάλλιον* ἀπονέμει ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἀκαδημία εἰς τὸ **Σῶμα τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων**, ὅπερ, ἰδρυθὲν πρὸ 50 ἐτῶν, συνέβαλε σπουδαίως εἰς τὴν ἐξωσχολικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἑλληνοπαίδων, ἀποβλέψαν πάντοτε εἰς τὴν δημιουργίαν χρηστῶν πολιτῶν. Πολύτιμος ἰδίᾳ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τῶν προσκόπων εἰς κρίσιμους στιγμὰς τοῦ Ἑθνους, καθ' ἃς καὶ μικρὰ ἀκόμη παιδιὰ δὲν ἐδίστασαν νὰ θυσιάσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των.

Μεγάλην ἐπίσης προσέφερε τὸ σῶμα τῶν Προσκόπων βοήθειαν τόσον κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὸ Α' παγκόσμιον πόλεμον, ὅσον καὶ κατὰ τὰς ἐπιδημίας καὶ τὴν μεγάλην πυρκαϊάν τῆς Θεσσαλονίκης. Πλεῖστα ἐπίσης ὑπῆρξαν τὰ θύματα μεταξύ τῶν βαθμοφόρων καὶ τῶν προσκόπων κατὰ τὴν ἐχθρικὴν κατοχὴν καὶ πολύτιμος ἡ συμβολὴ αὐτῶν κατὰ τὸν συμμαριτοπόλεμον, ὅτε ἀποτελεσματικῶς ἔδρασαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἔπεσαν θύματα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀπονεμηθέντα βραβεῖα, τὰ δὲ προκηρυσσόμενα, φειδόμενος τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑπομονῆς σας, δὲν θ' ἀπαριθμήσω ἀπόψε, παραπέμπων τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς τὰς αὐριανὰς ἐφημερίδας εἰς τὰς ὁποίας θὰ δημοσιευθῶσιν.

Τοιοῦτο ὑπῆρξε τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ λήγον ἔτος, ὃ δὲ Γεν. Γραμματεὺς θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς πάντας τοὺς συναδέλφους διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς αὐτὸν συνδρομὴν πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολυπλεύρου τούτου ἔργου. Ἰδιαιτέρας δ' εὐχαριστίας ἀπευθύνει πρὸς τὴν Σύγκλητον καὶ ἰδίᾳ τὸν Πρόεδρον αὐτῆς ὡς καὶ πρὸς τὸν κ. Ἐφορον τῶν Γραφείων καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῶν διὰ τὸν ἐπιδειχθέντα ζῆλον καὶ τὴν φιλοπονίαν των.

Ἐξαιρέτως εὐτυχῆς καὶ βαθύτατα εὐγνώμων εἶναι ἡ Ἀκαδημία, διότι τὴν πανηγυρικὴν ταύτην συνεδρίαν ἐλάμπρυναν διὰ τῆς παρουσίας των αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ὁ *Βασιλεὺς* καὶ ἡ *Βασίλισσα*, μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ πρίγκιπος διαδόχου τοῦ θρόνου *Κωνσταντίνου* καὶ τῶν λοιπῶν πριγκίπων.

Εὐγνώμων τέλος εἶναι ἡ Ἀκαδημία καὶ πρὸς τὴν *Κυβέρνησιν τῆς Χώρας*, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀρμοδίας ἐνταῦθα ἀντιπροσωπεύσεως αὐτῆς διατρανοῖ μεθ' ὀπόσης εὐμενείας καὶ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὸ Ἐθνικὸν τῆς Ἀκαδημίας ἔργον.